

«¿Què faig ballant aquesta música?», em preguntava»

Entre les 60 presentacions del primer Congrés d'Etnomusicologia i Antropologia de la Música que ahir va finalitzar a la Universitat Autònoma de Barcelona un títol es distingia dels altres per la seva aparença poc acadèmica. L'estudi *Del reggaeton a l'electrolatí. Perspectives de gènere* està firmat per una estudiant de l'últim curs del grau de Musicologia, una consumidora crítica d'un estil musical nascut als carrers més humils de Puerto Rico que, al barrejar-se amb el so electrònic, s'ha convertit en la banda sonora de la joventut.

-Un títol estrany per a un treball acadèmic.
-¿I què havia de fer? ¿Una cronologia de Wagner, Bach o Txaikovski? La gent escolta més *Gasolina*, de Daddy Yankee [*A ella le gusta la gasolina (dame més gasolina) / Como le encanta la gasolina...*], que Bach i jo volia fer un treball de final de grau que pogués interessar tant a un catedràtic com a la dependent d'un forn.

-Diu que la seva investigació va néixer d'una contradicció personal.
-Sí. Jo sóc de Salou i quan surto de festa ballo aquest estil i m'ho passo superbé. Però a l'arribar a casa sempre em preguntava: «¿Però què faig ballant aquesta música?».

-¿Podria posar-ne un exemple?
-Hi ha una cançó de Romeo Santos que diu: «*Si te falta el respeto / y luego culpo al alcohol / Si levanto tu falda / ¿me darías derecho a medir tu sensatez?*». Gràcies, Romeo, ino sabia que el

DANNY CAMINAL

Alexandra Baena

Màster en reggaeton.
Aquesta alumna de 21 anys du el popular gènere musical a la universitat.

PER
Gemma
Tramullas

meu seny estava sota la meva faldilla! ¿Com pot ser que ballem això i tothom, jo la primera, ho accepti sense dir ni piu?

-Les dones se n'emporten la palma.

-En el reggaeton es menysprea les dones i se les presenta objectualitzades i sexualitzades, però no cal ser dona per sentir-se ofès per això. Tinc amics que s'enfaden amb la representació que es fa de l'home com un líder agressiu.

-¿I això només passa en el reggaeton?

-No, el que passa és que aquest estil és molt més explícit. Artistes com Rihanna parlen del mateix i ningú es posa les mans al cap.

-¿Quina és la conclusió del seu estudi?
-És un treball molt subjectiu i el resultat és limitat, però una de les conclusions és que no passa res si disfrutes ballant reggaeton i electrolatí. Es pot ballar una cançó que diu «*Qué rica chiquita, ¡pero qué importa si tiene un tremendo culo!*», perquè saps que aquest missatge no et representa com a dona ni forma part de la teva realitat. Però em preocupen totes les persones que absorbeixen el missatge de forma acrítica.

-En el seu estudi esmenta l'enquesta del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) que adverteix d'un repunt del masclisme entre els joves.

-Hi ha cançons que diuen «tu ets meva» i «tu em pertany» i això no sorgeix com un bolet fora de temporada. La música i la societat es retroalimenten continuament, l'escolta acrítica acaba construint una realitat social i, al revés, la realitat social influeix en la música.

-A més a més de ballar electrolatí, vostè toca el piano i canta en una coral.

-Conec poques persones que escoltin tanta música com jo, en el sentit de varietat. I això que als 3 anys els meus pares em van ficar en una escola de música i van haver de treure-me'n perquè no deixava de plorar. De petita només volia escoltar Melody i *El baile de los gorilas*, i dels 13 als 18 anys només escoltava death metal.

-¿Quin canvi!

-El metal em va ajudar a construir la meua identitat. En aquell moment jo odiava el reggaeton, però ara no tinc res a veure amb aquella nena de 13 anys. M'agrada molt la música i per això estudio musicologia, però igual escolto Pitbull que Calle 13, Miles Davis o les òperes de Wagner. I també reggaeton! =

gentecorriente@elperiodico.com